

Justitsministeriet

Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2007-790-0347
Dok.: LOJ40748

Besvarelse af spørgsmål nr. S 2301 fra medlem af Folketinget Peter Skaarup (DF).

Spørgsmål:

”Vil ministeren redegøre for, hvor mange dømte der udeblev fra afsoning i 2005 og 2006, herunder hvor stort et antal og hvor stor en procentdel af de voldsdømte der udeblev, samt oplyse, hvilke konsekvenser en udeblivelse har for den enkelte kriminelle, og redegøre for, om der er brug for yderligere initiativer for at komme udeblivelserne fra fængslerne til livs?”

Svar:

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at 7.927 dømte i 2005 blev tilsagt til afsoning. Heraf udeblev 1.704, hvilket svarer til en udeblivelsesprocent på 21,5. I 2006 blev 6.640 dømte tilsagt til afsoning. Af disse udeblev 1.271, hvilket svarer til en udeblivelsesprocent på 19,1. Til sammenligning kan det oplyses, at udeblivelseprocenten i 2004 var 24,9. Der har således de seneste 3 år været et fald i andelen af personer, der udebliver fra afsoning.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har endvidere oplyst, at det i denne statistik ikke er muligt at opdele de udeblevne efter den idømte hovedkriminalitet. Kriminalforsorgen har imidlertid oplyst, at der årligt foretages en undersøgelse af indsættelser af voldsdømte til brug for den årlige redegørelse til Folketinget om sagsbehandlingstiden for voldsdømte. I denne undersøgelse indgår oplysninger om, hvor stor en andel af de voldsdømte, der på grund af udeblivelse ikke bliver indsat rettidigt, dvs. senest 30 dage efter, at der foreligger en fuldbyrdelsesordre.

I undersøgelsen fra 2005 indgik i alt 489 dømte svarende til alle tilsagte voldsdømte i perioden 1. april – 30. juni 2005. 36 (7,4 %) af disse blev ikke indsat inden for den nævnte 30-dages frist på grund af udeblivelse fra afsoning.

I undersøgelsen fra 2006 indgik i alt 470 tilsagte voldsdømte i perioden 1. maj – 31. juli 2006. 41 (8,7 %) af disse blev ikke indsat inden for 30-dages fristen på grund af udeblivelse fra afsoning.

De gældende regler i straffuldbyrdelsesloven med tilhørende administrative forskrifter indeholder en række reaktionsmuligheder og konsekvenser over for fængselsdømte, der udebliver efter

at være tilsagt til afsoning. Hvis en dømt udebliver, kan dette således bl.a. betyde, at den pågældende skal afsone i en lukket institution, herunder arresthus, i stedet for i en åben institution.

I juni måned 2004 strammede kriminalforsorgen kursen over for fængselsdømte, der udebliver efter tilsigelse til afsoning. Det blev i den forbindelse besluttet, at udeblivelse efter tilsigelse til afsoning forringer de indsattes muligheder for tidlig prøveløsladelse i medfør af straffelovens § 40 a. Dette er nu særligt fremhævet i den blanket, der anvendes ved tilsigelse af dømte til afsoning, ligesom det fremgår tydeligt, *at* udeblivelse vil medføre anholdelse, *at* udeblivelse kan medføre, at afsoningen vil ske i et lukket fængsel, og *at* udeblivelse kan begrænse muligheden for udgang.

Justitsministeriet har endvidere i en cirkulæreskrivelse af 22. november 2005 til politiet understreget vigtigheden af, at politiet i sager om fængselsdømte, der udebliver efter tilsigelse til afsoning, hurtigst muligt iværksætter eftersøgning og anholdelse af de pågældende med henblik på afsoning.

Derudover vil indsatte, som uden lovlig grund udebliver efter tilsigelse til afsoning, blive frataget udgang de første 3 måneder af afsoningen i medfør af straffuldbyrdelseslovens § 50, 3. pkt., der trådte i kraft den 1. maj 2006.

Det seneste initiativ har kun været i kraft i en kort periode, og det må formodes, at effekten heraf vil slå tydeligere igennem i de kommende år.

På den anførte baggrund er det min opfattelse, at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for yderligere initiativer på området.